

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 263

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 aprilie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 108 din 12 martie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III, V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, precum și a ordonanței în întregul ei	1-7	382.	— Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice privind exigențele minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale	7-15
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		106.	— Ordin al ministrului industriei și resurselor pentru aprobarea Prescripției tehnice PT R 13-2003, ediția 1, „Cerințe tehnice privind proiectarea, construirea, montarea, exploatarea și verificarea tehnică a ascensoarelor cu schip”	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 108

din 12 martie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III, V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, precum și a ordonanței în întregul ei

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III, V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, precum și a ordonanței în întregul ei, excepție ridicată de Elena Gabriela Onuțu, Radu-Florin Diaconescu, Nicoleta-Adriana Luca, Victoria

Robu, Georgeta Cernăuțeanu, Mihaela Condrea Cristina, Ana-Maria Rață, Irina-Casandra Turcu, Maria Condrea, Elena Jijie, Carmen Sonohat, Gabriela Damian, Ion Aldea, Mirela Bejan, Ștefan Iatan, Carla-Mihaela Manolache, Ilona-Loredana Vacniuc, Gina Sîrghi și Silvia-Lidia Pauliuc în Dosarul nr. 15.874/2002 al Tribunalului Iași.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 martie 2003 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea la 12 martie 2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 15.874/2002, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002**, excepție ridicată de Elena Gabriela Onuțu, Radu-Florin Diaconescu, Nicoleta-Adriana Luca, Victoria Robu, Georgeta Cernăuțeanu, Mihaela Condrea Cristina, Ana-Maria Rață, Irina-Casandra Turcu, Maria Condrea, Elena Jijie, Carmen Sonohat, Gabriela Damian, Ion Aldea, Mirela Bejan, Ștefan Iatan, Carla-Mihaela Manolache, Ilona-Loredana Vacniuc, Gina Sîrghi și Silvia-Lidia Pauliuc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia, precizând că excepția vizează întreaga Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 129/2002, susțin, în esență, următoarele:

— Prin reglementarea art. III din ordonanță „a unui transfer forțat, de la o instituție de drept privat la o instituție de drept public, fără a se avea în vedere acceptul, manifestarea de voință a fiecărui salariat”, sunt încălcate dispozițiile art. 38 alin. (1) din Constituție, care prevăd că alegerea profesiei și a locului de muncă sunt libere, precum și prevederile art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Cu privire la acest aspect, autorii excepției de neconstituționalitate invocă Decizia Curții Constituționale nr. 253 din 18 septembrie 2001, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 69 din Codul muncii nu mai sunt în vigoare atât timp cât s-ar putea interpreta că transferul în interesul serviciului s-ar putea face fără acordul persoanelor încadrate. Se apreciază, de asemenea, că transferul realizat îi aduce „în situația de a fi salariații unei instituții care nu deține acele bunuri care constituie mijloacele de muncă necesare oricărei salariat pentru a-și exercita ocupația”. În fapt, susțin autorii excepției, „se realizează o naționalizare mascată a forței de muncă”. Nerespectarea art. 38 din Constituție conduce implicit, în concepția autorilor excepției de neconstituționalitate, „și la încălcarea celorlalte drepturi și libertăți fundamentale reglementate în Constituție care nu pot fi îngrădite conform art. 49 din Legea fundamentală decât pentru cauzele expres prevăzute în acest articol”, deși acestea nu există.

— În același timp, în motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că ordonanța criticată „încalcă proprietatea privată asupra bunurilor mobile și imobile prin art. V, VI și VII, reglementând obligativitatea (principiul consensualismului cu privire la a decide în legătură cu un bun al tău care este ignorat cu desăvârșire) încheierii unor protocoale de predare-preluare a bazelor de date, precum și a documentelor care privesc activitatea registrului și a biroului unic, a bunurilor cu care au fost dotate acestea și folosirea sediilor existente pe bază de contract de închiriere sau protocol”. În dezvoltarea acestui motiv al excepției autorii acesteia arată că „activitatea de registru și de birou unic s-a desfășurat în spațiile camerei de comerț cu bunurile (echipamente, programe și rețele informative, copiatoare, mobilier, săli amenajate și altele) achiziționate și modernizate continuu în cei 13 ani de funcționare”. Pe de altă parte, se susține că „statul român a legiferat folosirea abuzivă, contrară voinței proprietarului, a bunurilor, în

condițiile în care, în anul 1990, nu și-a respectat obligația legală de a asigura, fără plată, spațiile de lucru și echipamentele informative necesare registrului comerțului (art. 50 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului)”. Se consideră că astfel sunt încălcate dispozițiile art. 41 alin. (2) din Constituție privind ocrotirea egală de lege a proprietății private, indiferent de proprietar, ale art. 480 din Codul civil privind prerogativele dreptului de proprietate, ale art. 481 din Codul civil privind condițiile în care poate fi obligatorie cedarea proprietăților private, precum și prevederile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care consacră dreptul oricărei persoane la proprietate.

— Un alt motiv de neconstituționalitate a ordonanței de urgență criticate, invocat de autorii excepției, îl constituie încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție privind condițiile emiterii ordonanței de urgență. În acest sens se apreciază că nu sunt întrunite condițiile pentru existența „cazului excepțional”, pentru a se justifica emiterea ordonanței de urgență. Referitor la dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție, sunt invocate și deciziile Curții Constituționale nr. 65/1995, nr. 83/1998, nr. 15/2000 și nr. 173/2002, prin care au fost făcute precizări cu privire la circumstanțele în care pot fi emise ordonanțe de urgență de către Guvern. Autorii excepției invocă în acest sens și încălcarea dispozițiilor art. 51 din Constituție, care consacră supremația Constituției.

Tribunalul Iași consideră, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 contravine Constituției, întrucât „reglementează un transfer forțat al personalului, neluând în considerare dreptul acestuia de a-și da consimțământul în acest sens, condiție esențială de care depinde valabilitatea transferului”. În acest fel, susține instanța, „art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 contravine și dispozițiilor art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care proclamă că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a profesiei și a felului muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de prestare a acestei munci și implicit încalcă și prevederile art. 20 din Constituție, potrivit cărora dispozițiile referitoare la drepturile și libertățile fundamentale trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu pactele și tratatele internaționale la care România este parte”. În legătură cu acest motiv de neconstituționalitate este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 253/2001, prin care s-a statuat că, în măsura în care prevederea legală se interpretează în sensul că transferul în interesul serviciului s-ar putea efectua fără acordul persoanei încadrate, dispozițiile art. 69 din Codul muncii nu mai sunt în vigoare.

Instanța de judecată opinează, de asemenea, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, „întrucât nu poate fi reținută nici existența unei situații excepționale, nici necesitatea instituirii de urgență a unor măsuri pentru salvagardarea interesului public în condițiile în care, în vechea reglementare, activitatea de registru și birou unic se desfășurau în condiții bune, legalitatea actelor și operațiunilor de înregistrare fiind verificată de judecătorii delegați în acest sens la Oficiul registrului comerțului”.

Referitor la motivul de neconstituționalitate invocat de autorii excepției cu privire la încălcarea dreptului de proprietate al camerelor de comerț și industrie prin obligarea acestora de a încheia protocoale cu reprezentanții Ministerului Justiției, în folosința căruia rămân baza de date, bunurile cu care au fost dotate Oficiul Național al Comerțului și birourile unice, instanța de judecată consideră „că de dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 219/2002, respectiv art. V, VI și VII, care reglementează aceste aspecte, nu depinde soluționarea [...] cauzei”.

Cu toate acestea, instanța de judecată a dispus sesizarea Curții Constituționale cu „excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129 din 10 octombrie 2002, raportat la art. 38 alin. (1), art. 41 alin. (2) din Constituție și la art. 1 alin. (3) din Constituție”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră neîntemeiată critica de neconstituționalitate a prevederilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 referitoare la transferul în interesul serviciului al persoanelor angajate la oficiile registrului comerțului. În argumentarea acestui punct de vedere arată că, în concordanță cu politica sa socială, „a ales soluția pe care a considerat-o cea mai potrivită pentru păstrarea locurilor de muncă și pentru acordarea posibilității specialiștilor din cadrul oficiilor registrului comerțului de a-și pune în valoare, în continuare, experiența și pregătirea profesională de excepție”. De altfel, arată Guvernul, „prevederile vizate sunt în deplin acord cu principiile generoase ale Directivei Consiliului Uniunii Europene nr. 23/EC/2001 cu privire la protejarea drepturilor angajaților în cazul transferului între două persoane juridice a unor ansambluri de activități. Dispozițiile directivei stabilesc că drepturile și obligațiile angajatorului izvorând dintr-un contract sau alt fel de raport de muncă, existente la data unui transfer, ca cel menționat mai sus, vor fi transmise entității care preia activitatea respectivă, care este obligată să le respecte întocmai”. Pe de altă parte, se apreciază că, „în conformitate cu dispozițiile de drept intern și internațional citate [...], nici una dintre persoanele angajate la oficiile registrului comerțului nu este obligată, sub nici o formă, să accepte continuarea raporturilor de muncă cu nou-înființatul Oficiu Național al Registrului Comerțului, în ipoteza în care acestea nu doresc acest lucru”. De altfel, se arată în punctul de vedere al Guvernului, „aceasta este singura interpretare ce se poate da art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 și pe care Guvernul a avut-o în vedere la emiterea actului normativ respectiv, în deplină concordanță cu considerentele pe care Curtea Constituțională le-a exprimat în Decizia nr. 253/2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul muncii”. Conform acestei decizii, „în măsura în care prevederea legală se interpretează în sensul că transferul în interesul serviciului s-ar putea efectua fără acordul persoanei încadrate, dispozițiile art. 69 din Codul muncii nu mai sunt în vigoare potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție”.

În ceea ce privește motivul de neconstituționalitate întemeiat pe pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, Guvernul opinează că excepția este inadmisibilă, în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, întrucât cererea de sesizare a instanței „vizează raporturi de muncă” și, în aceste condiții, dispozițiile criticate ale art. V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 „nu influențează soluționarea cauzei deduse judecătii”.

Guvernul consideră neîntemeiate susținerile autorilor excepției referitoare la încălcarea dreptului de proprietate al camerelor de comerț și industrie asupra bunurilor din patrimoniul acestora, o dată cu trecerea acestor bunuri în folosința Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale. Argumentând acest punct de vedere, Guvernul susține că „oficiile registrului comerțului au desfășurat, de la constituirea acestuia, o

activitate purtătoare de venituri, așa cum se prevede expres în art. 11 din Legea nr. 26/1990, republicată, cu completările și modificările ulterioare”. De asemenea, potrivit aceleiași argumentări, „recunoașterea calității de proprietar exclusiv a camerelor de comerț și industrie asupra tuturor bunurilor aflate în patrimoniul acestora nu ține cont de modul în care s-a constituit acest patrimoniu. Asigurarea spațiului corespunzător și a condițiilor materiale necesare desfășurării activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a fiecărui registru al comerțului s-a realizat, pentru anii 1990—1991, de către prefectură și, respectiv, de către Primăria Municipiului București. Bunurile cu care au fost dotate oficiile au trecut, fără plată, în proprietatea camerelor de comerț și industrie teritoriale până la data de 1 ianuarie 2002”. Afectarea unui patrimoniu propriu necesar îndeplinirii atribuțiilor pentru care au fost înființate oficiile registrului comerțului, se susține în continuare, „a răspuns cerințelor normative din articolele 4 și 9 ale Legii nr. 26/1990, care atribuie registrului comerțului un caracter de utilitate publică și care stabilesc norme de organizare și funcționare proprii pentru oficiile respective”. În opinia Guvernului, pe baza normelor legale în vigoare privind organizarea, funcționarea, scopul și modul de constituire a patrimoniului oficiilor registrului comerțului, „se impune concluzia că această instituție a dobândit, de la înființare, gradul de autonomie necesar funcționării ca entitate independentă”. Întrucât, prin intervenția legiuitorului, s-au stabilit și sursele de venit necesare activității oficiilor registrului comerțului (provenind din taxele pentru operațiile efectuate în registrul comerțului), venituri a căror cuantificare reflectă o acoperire permanentă a cheltuielilor de funcționare și, în plus, un excedent pentru bugetele camerelor de comerț și industrie, pe lângă care oficiile funcționau, se poate conchide, în opinia Guvernului, că acestea au fost concepute ca structuri autonome sub raport patrimonial, cu o organizare distinctă și atribuții stabilite prin lege, dar fără personalitate juridică.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră totodată că, „de la începutul funcționării registrului comerțului pe lângă camerele de comerț, o parte importantă a veniturilor camerelor respective a fost constituită din taxele percepute de oficiile registrului comerțului pentru operațiunile efectuate de acestea, astfel încât sumele respective au creat resursele necesare investițiilor în sedii și alte categorii de bunuri destinate funcționării camerelor de comerț și a oficiilor registrului comerțului”. De aceea, „aportul oficiilor registrului comerțului la achiziționarea bunurilor în discuție a avut o importanță și o valoare deosebite, de care este imposibil să nu se țină seama la constituirea patrimoniului persoanei juridice nou-înființate”.

Totodată, „din evidențele Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că din încasările realizate, potrivit legii, de oficiile registrului comerțului s-au acoperit cheltuielile de organizare și funcționare ale acestora și s-au înregistrat importante excedente”. Pe această bază se arată că art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, a stabilit, „în mod expres, că bunurile din dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, a oficiilor registrului comerțului și a birourilor unice, în limita aportului acestora la dobândirea respectivelor bunuri, constituie patrimoniul Oficiului Național al Registrului Comerțului”. Astfel Guvernul arată că, „în raport cu modul de constituire al acestui patrimoniu, nu se poate pune problema unei confiscări și, cu atât mai puțin, a unei naționalizări”. În aceeași ordine de idei, se apreciază că „susținerea potrivit căreia prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 s-a impus camerelor de comerț și industrie închirierea obligatorie și fără limită de timp a imobilelor acestor instituții este neconformă cu reglementarea la care se face trimitere”. Se mai susține că atât art. VII

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, în forma inițială, cât și cea modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002 „conferă deplină libertate de a contracta, camerelor de comerț și industrie neimpunându-se nici o restricție ori condiționare. Dispozițiile respective lasă la latitudinea camerelor de comerț și industrie acceptarea (sau refuzul) de a asigura — contra unei chirii — spațiile pe care le-au utilizat oficiile registrului comerțului și birourile unice”.

În legătură cu critica de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție la emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002, Guvernul consideră că aceasta este nefondată. Se susține, în argumentarea acestui punct de vedere, că emiterea ordonanței de urgență a fost determinată „de necesitatea eliminării imediate a deficiențelor constatate în activitatea oficiilor registrului comerțului și a neîncrederii crescândă a comercianților față de eficiența modului de organizare anterior emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002, de natură să afecteze relațiile comerciale specifice economiei de piață”. De asemenea, se arată că „gravele dezacorduri intervenite între anumite camere de comerț teritoriale și Camera de Comerț a României și a Municipiului București, care au degenerat într-un conflict la scenă deschisă, aveau potențial negativ asupra funcționării instituțiilor respective, inclusiv asupra funcționării coerente a registrului comerțului”. În concepția Guvernului, „în noua organizare, se va asigura o operativitate sporită activității specifice registrului comerțului și, în special, a celei care vizează constituirea societăților comerciale, ținându-se seama și de rolul pe care instanțele judecătorești — prin judecătorul delegat —, pe lângă care funcționează oficiile registrului comerțului, îl au în procesul de înmatriculare a comercianților și de înregistrare a mențiunilor privitoare la activitatea acestora”.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 sunt neconstituționale, întrucât „efectuarea transferului în interesul serviciului, care implică cu necesitate schimbarea unității cu care s-a încheiat contractul individual de muncă, prin voința unilaterală a legiuitorului, încalcă principiul consacrat de prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora «Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere»”. Se susține totodată că nu există nici unul dintre motivele prevăzute la art. 49 alin. (2) din Constituție, care ar putea justifica restrângerea libertății salariatului în alegerea profesiei și a locului de muncă. În consecință, Avocatul Poporului consideră că, „în măsura în care dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 se interpretează în sensul că transferul în interesul serviciului s-ar putea efectua fără acordul persoanei încadrate, acestea sunt neconstituționale. În acest sens este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 253/2001.

Cu privire la motivul de neconstituționalitate care se referă la încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție prin reglementările cuprinse în art. V, VI și VII din ordonanța de urgență criticată, Avocatul Poporului consideră că acesta este neîntemeiat, întrucât limitele și conținutul dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, conform art. 41 alin. (1) din Constituție. În argumentarea acestei susțineri se mai arată că, „prin voința legiuitorului, bazele de date și documentele sunt proprietatea privată a registrelor comerțului de pe lângă camerele de comerț, numai în măsura în care acestea își desfășoară activitatea pentru care au fost constituite. Or, în cazul de față, activitatea acestora a fost reluată de către Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și de oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, prin urmare, și suportul logistic al desfășurării activităților specifice registrului comerțului (baze de date și documente)”.

Referitor la dispozițiile ordonanței privind sediile, se apreciază că „legiuitorul nu a dispus un transfer al dreptului de proprietate, ci doar posibilitatea utilizării acestor spații până la identificarea unor sedii și numai în temeiul unor contracte de închiriere sau protocoale, [...] care pot fi negociate de părți”.

În legătură cu motivul de neconstituționalitate constând în încălcarea prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituție la emiterea ordonanței de urgență, Avocatul Poporului consideră, în esență, că susținerile autorului excepției nu sunt întemeiate, întrucât Constituția nu a definit conținutul noțiunii de „cazuri excepționale”. Ca urmare, emiterea unei ordonanțe de urgență se poate fundamenta „numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III, V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129 din 10 octombrie 2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 746 din 11 octombrie 2002, precum și ordonanța în întregul ei.

Dispozițiile art. III, V, VI și VII din ordonanță, criticate în mod special, au următorul cuprins:

— Art. III: „*Personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București, al oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie teritoriale și al birourilor unice din cadrul camerelor de comerț și industrie teritoriale se consideră transferat în interes de serviciu la Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și la oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, la care trece împreună cu posturile aferente. [...]”;*

— Art. V: „*În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, bazele de date ale Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București, ale oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie teritoriale și ale birourilor unice din cadrul camerelor de comerț și industrie teritoriale, precum și documentele care privesc activitatea acestora se preiau de către Ministerul Justiției — Oficiul Național al Registrului Comerțului și de către oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, pe bază de protocol de predare-preluare încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai camerelor de comerț și industrie teritoriale.”;*

— Art. VI: „*Bunurile cu care au fost dotate Oficiul Național al Registrului Comerțului, oficiile registrului comerțului și birourile unice continuă să fie utilizate de către acestea, pe bază de*

protocol încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai camerelor de comerț și industrie.”;

— Art. VII: „Până la identificarea unor sedii corespunzătoare pentru funcționarea registrului comerțului, Oficiul Național al Registrului Comerțului, oficiile registrului comerțului și birourile unice vor folosi sediile existente, pe bază de contract de închiriere sau protocol încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai camerelor de comerț și industrie ori, după caz, alte persoane care au dreptul de proprietate asupra imobilelor.”

Ulterior, după data de 12 noiembrie 2002, când a fost ridicată excepția la instanța de judecată, prin articolul unic al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 156 din 7 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 25 noiembrie 2002, au fost modificate dispozițiile art. V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, care au în prezent următorul cuprins:

„Art. V. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență bazele de date, aplicațiile de întreținere și utilizare a acestora, necesare în vederea ținerii și administrării registrelor comerțului de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, respectiv oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie teritoriale, și funcționării birourilor unice din cadrul camerelor de comerț și industrie teritoriale, precum și documentele care privesc activitatea acestora se preiau de către Ministerul Justiției — Oficiul Național al Registrului Comerțului și de către oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, pe bază de protocol de predare-preluare încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai camerelor de comerț și industrie teritoriale.

(2) Modul de utilizare de către Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și de către camerele de comerț și industrie teritoriale a informațiilor cuprinse în bazele de date se stabilește pe bază contractuală sau prin protocol.”

„Art. VI. — (1) Bunurile aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, a oficiilor registrului comerțului și a birourilor unice constituie, în limita aportului acestora la dobândirea bunurilor respective, patrimoniul Oficiului Național al Registrului Comerțului și vor fi folosite potrivit destinației stabilite.

(2) Determinarea aportului prevăzut la alin. (1) se va realiza pe baza datelor furnizate de Ministerul Finanțelor Publice.

(3) Predarea-preluarea bunurilor prevăzute la alin. (1) se efectuează prin protocol încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și, respectiv, ai camerelor de comerț și industrie teritoriale.”

„Art. VII. — (1) În cazul spațiilor care nu fac parte din patrimoniul Oficiului Național al Registrului Comerțului, constituit potrivit art. VI alin. (1), Oficiul Național al Registrului Comerțului, oficiile registrului comerțului și birourile unice vor folosi sediile existente pe bază de contract de închiriere sau protocol, încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai camerelor de comerț și industrie ori, după caz, cu persoanele care au dreptul de proprietate asupra imobilelor, până la identificarea unor sedii corespunzătoare pentru funcționarea registrului comerțului.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care spațiile care fac parte din patrimoniul Oficiului Național al Registrului Comerțului sunt insuficiente pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a activității.”

Curtea constată că, din compararea dispozițiilor art. V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, în formularea inițială, și a celor cuprinse în aceleași articole după modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, nu există deosebiri esențiale,

reglementarea de principiu rămânând aceeași, cu unele precizări de natură să înlesnească punerea în aplicare a prevederilor ordonanței.

Întrucât noua reglementare, după ridicarea excepției în fața instanței, a modificat art. V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, preluând, în principiu, soluția legislativă anterioară modificării, Curtea, în conformitate cu jurisprudența sa în materie, urmează să se pronunțe asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002.

Dispozițiile constituționale și prevederile documentelor internaționale invocate de autorii excepției în susținerea acesteia au următorul cuprins:

— Art. 38 alin. (1) din Constituție: „Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.”;

— Art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție: „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”;

— Art. 51 din Constituție: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”;

— Art. 114 alin. (4) din Constituție: „În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.”;

— Art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului: „Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfacătoare de muncă, precum și la ocrotirea împotriva șomajului.”;

— Art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului: „1. Orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură, cât și în asociere cu alții.

2. Nimeni nu va putea fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.”

Analizând ordonanța de urgență criticată, cu modificările ulterioare, Curtea reține că aceasta are un conținut complex, cuprinzând măsuri privind instituirea unui nou sistem de organizare a registrului comerțului, o nouă opțiune a legiuitorului cu privire la organizarea serviciului public al registrului comerțului, în comparație cu organizarea anterioară, prin înființarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, instituție publică cu personalitate juridică, finanțat integral din venituri proprii, în subordinea Ministerului Justiției, și a oficiilor registrului comerțului, în subordinea Oficiului Național, care funcționează pe lângă tribunale.

1. O primă critică de neconstituționalitate vizează întreaga ordonanță de urgență a Guvernului, fiind întemeiată pe susținerea că aceasta a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, în sensul că nu a existat un „caz excepțional” care să justifice emiterea ordonanței de urgență. În acest fel se încalcă, în opinia autorilor excepției, însuși principiul obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzut la art. 51 din Constituție.

Analizând această susținere, Curtea constată că este neîntemeiată.

În absența unei definiții constituționale a conceptului de caz excepțional, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa — prin Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995 — că acesta trebuie definit în raport cu „necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”. Totodată, prin Decizia nr. 43 din 12 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 16 aprilie 2002, s-a stabilit că „Subordonarea, prin chiar textul constituțional, a

adoptării ordonanței de urgență existenței unui caz excepțional îi conferă acestuia semnificația de criteriu de constituționalitate. Așa fiind, Curtea este competentă să verifice, de la caz la caz, în măsura în care este sesizată, dacă ordonanța de urgență dedusă controlului de constituționalitate este impusă de o situație care întrunește trăsăturile unui caz excepțional“.

Astfel, în soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate în această cauză, Curtea reține că Guvernul, în punctul de vedere comunicat Curții, a motivat recurgerea la delegarea legislativă prevăzută la art. 114 alin. (4) din Constituție prin necesitatea asigurării funcționării în condiții optime a instituției registrului comerțului, de necontestat interes public, în vederea eliminării deficiențelor constatate în activitatea acestuia, ca și a implicațiilor posibile ale „gravelor dezacorduri intervenite între anumite camere de comerț“, în perioada anului trecut. De altfel, din examinarea Notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 rezultă că Guvernul a motivat încă de la adoptare recurgerea la ordonanța de urgență prin „necesitatea eliminării imediate a deficiențelor constatate în activitatea oficiilor registrului comerțului și a neîncrederii comercianților în eficiența actualului mod de organizare, de natură să afecteze relațiile comerciale specifice economiei de piață“.

În consecință, Curtea constată că ordonanța de urgență criticată nu contravine dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, întrucât a fost adoptată cu respectarea condițiilor prevăzute de acest text constituțional.

2. În legătură cu critica de neconstituționalitate potrivit căreia, prin reglementarea cuprinsă la art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, se dispune un transfer forțat al salariaților registrului comerțului „de la o instituție de drept privat la o instituție de drept public“, fără acordul salariaților, încălcându-se astfel art. 38 alin. (1) din Constituție și art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea constată că este neîntemeiată.

Dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, potrivit cărora „se consideră transferat în interes de serviciu“ personalul existent în structurile Registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț la Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și la oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, nou-create, nu îngrădesc, în nici un fel, dreptul celor în cauză de a munci și nici libertatea de a-și alege profesia sau locul de muncă. Aceste dispoziții, care nu prevăd modificarea locului de muncă al angajaților, se constituie într-o măsură de protecție a personalului respectiv, căruia îi este, astfel, asigurată menținerea locului de muncă, chiar dacă au intervenit modificări în organizarea serviciului public al Registrului comerțului. De aceea a fost utilizată formula „se consideră transferat în interesul serviciului“ și nu o alta, cum ar fi, de exemplu, „se transferă în interesul serviciului“.

În acest context Curtea reține că măsurile sociale care vizează ajutorul pentru redistribuirea sau recalificarea lucrătorilor în vederea evitării concedierilor colective constituie o obligație pentru statele membre ale Consiliului Europei, prevăzută la art. 29 din Carta socială europeană revizuită, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999. Totodată, fiind o normă de protecție socială, dispoziția criticată corespunde prevederilor art. 38 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora salariații au dreptul la protecție socială a muncii în situații specifice, precum și celor ale art. 23 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care reglementează dreptul persoanelor de a fi ocrotite împotriva șomajului.

De altfel, referitor la transferul în interesul serviciului fără acordul persoanei încadrate, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu un an înainte de adoptarea ordonanței criti-

cate, prin Decizia nr. 253 din 18 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 27 decembrie 2001, invocată de însuși autorii excepției. Prin această decizie a fost admisă excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 69 din Codul muncii, text preconstituțional, stabilindu-se că, „în măsura în care prevederea legală se interpretează în sensul că transferul în interesul serviciului s-ar putea efectua fără acordul persoanei încadrate, dispozițiile art. 69 din Codul muncii nu mai sunt în vigoare potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție“.

Or, ca urmare a efectului general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale în cazul constatării neconstituționalității unei dispoziții legale, efect prevăzut de art. 145 alin. (2) din Constituție, și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, interpretarea dispozițiilor privind transferul în interesul serviciului fără acordul persoanei încadrate nu mai era posibilă, întrucât fusese eliminată din legislație. De altfel, chiar Guvernul, în punctul său de vedere, precizează că a avut în vedere, la data emiterii ordonanței, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 253/2001, măsura prevăzută la art. III din ordonanța de urgență criticată având un caracter de protecție a salariaților, conform Directivei Consiliului Uniunii Europene nr. 2001/23/CE privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului întreprinderilor, stabilimentelor sau părților de întreprinderi sau stabilimente.

Curtea observă, de asemenea, că prin Codul muncii — Legea nr. 53 din 24 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, intrat în vigoare la 1 martie 2003, instituția transferului în interesul serviciului nu mai este prevăzută.

3. O ultimă critică de neconstituționalitate se referă la dispozițiile art. V, VI și VII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, susținându-se că acestea sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil, precum și dispozițiilor altor acte normative, întrucât nesocotesc dreptul de proprietate al camerelor de comerț asupra bunurilor la care se referă textele criticate.

În ceea ce privește această susținere, Curtea consideră drept corectă opinia instanței de judecată, exprimată în Încheierea din 12 noiembrie 2002, în sensul că soluționarea cauzei aflate pe rol — conflictul de muncă între salariații reclamânți și Camera de Comerț și Industrie a Județului Iași cu privire la nelegalitatea transferului în interesul serviciului — nu depinde de aceste dispoziții criticate ale ordonanței de urgență, care nu se referă la drepturi ale angajaților reclamânți.

În consecință, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) combinat cu cele ale alin. (6) al aceluiași articol din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă sub aspectul invocării neconstituționalității art. V, VI și VII din ordonanța de urgență criticată.

Faptul că pârâta, Camera de Comerț și Industrie a Județului Iași, a declarat, prin reprezentant, în ședința din 8 noiembrie 2002, când angajații reclamânți au ridicat excepția de neconstituționalitate, că „subscrie la susținerile reclamânților“ nu are nici o semnificație, sub aspectul lipsei de relevanță a dispozițiilor art. V, VI și VII din ordonanța de urgență criticată, în soluționarea conflictului de muncă dintre angajații reclamânți și angajatoarea pârâtă, Camera de Comerț și Industrie a Județului Iași.

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate care se bazează pe invocarea încălcării unor dispoziții cuprinse în alte legi, Curtea constată că acestea nu pot fi reținute, întrucât soluționarea eventualelor necorelări în legislație, chiar dacă acestea ar fi reale, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, ci în aceea a autorității legiuitoare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A, c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi sub aspectul art. 114 alin. (4) din Constituție,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2002, precum și a ordonanței în întregul ei, excepție ridicată de Elena Gabriela Onuțu, Radu-Florin Diaconescu, Nicoleta-Adriana Luca, Victoria Robu, Georgeta Cernăuțeanu, Mihaela Condrea Cristina, Ana-Maria Rață, Irina-Cassandra Turcu, Maria Condrea, Elena Jijie, Carmen Sonohat, Gabriela Damian, Ion Aldea, Mirela Bejan, Stefan Iatan, Carla-Mihaela Manolache, Ilona-Loredana Vacniuc, Gina Sîrghi și Silvia-Lidia Pauliuc în Dosarul nr. 15.874/2002 al Tribunalului Iași.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V, VI și VII din aceeași ordonanță, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 martie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor metodologice privind exigențele minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 575/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a V-a — Zone de risc natural,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice urbanism pentru zonele de riscuri naturale, prevăzute privind exigențele minime de conținut ale în anexa care face parte integrantă din prezenta documentațiilor de amenajare a teritoriului și de hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Miron Tudor Mitrea

Ministrul apelor și protecției mediului,

Petru Lificiu

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

p. Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 2 aprilie 2003.
Nr. 382.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind exigențele minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Normele metodologice privind exigențele minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a

teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale, denumite în continuare *norme metodologice*, sunt un instrument de determinare a cerințelor suplimentare ce se impun cu privire la elaborarea planurilor de urbanism și amenajare a teritoriului, referitoare la riscurile naturale.

Art. 2. — Normele metodologice sunt complementare reglementărilor tehnice privind conținutul-cadru al documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism și constituie suportul procedural pentru integrarea acestora în conținutul-cadru al documentațiilor de urbanism și amenajare a teritoriului.

Art. 3. — Normele metodologice au următoarele obiective:

a) să ofere o modalitate de determinare a exigențelor minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele cu riscuri naturale;

b) să pună în concordanță aceste cerințe suplimentare cu conținutul-cadru al documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism.

Art. 4. — Normele metodologice sunt elaborate pentru cele două categorii de documentații, respectiv urbanism și amenajare a teritoriului:

a) planuri de amenajare a teritoriului;

b) planuri de urbanism.

Art. 5. — Modul de abordare a problematicii riscurilor naturale se face în funcție de categoria documentației, mărimea și complexitatea teritoriului și de scara de aprofundare a planurilor de urbanism și a planurilor de amenajare a teritoriului.

Art. 6. — La nivelul fiecărui consiliu județean structurile specializate ale administrației publice județene împreună cu instituțiile specializate întocmesc Studiul județean al factorilor de risc natural, document cu caracter sintetic, ce conține piese scrise și piese desenate (hărți de risc natural) cu privire la riscurile naturale existente pe teritoriul județului respectiv.

Art. 7. — La nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale de bază (municipiu, oraș, comună) structurile specializate ale administrației publice locale împreună cu instituțiile specializate întocmesc Studiul local al factorilor de risc natural, ce conține piese scrise și desenate (hărți de risc) cu privire la riscurile naturale existente.

Art. 8. — Studiile prevăzute la art. 6 și 7 sunt făcute publice și constituie documentații consultative puse la dispoziție elaboratorilor de documentații de urbanism și amenajare a teritoriului.

Art. 9. — Studiul județean și Studiul local al factorilor de risc natural cuprind:

a) elemente de informare generală asupra factorilor de risc;

b) descrierea fiecărui factor de risc natural: definire, localizare, amploare, efecte asupra mediului natural și construit, efecte asupra locuitorilor;

c) clasificarea și cartografierea riscurilor naturale existente pe teritoriul județului sau unităților administrative de bază.

CAPITOLUL II

Metodologia de elaborare a documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale

Art. 10. — Elaborarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale se realizează în două etape, după cum urmează:

Etapa I — Culegerea și interpretarea datelor, care constă în:

a) valorificarea rezultatelor obținute în urma studiilor și cercetărilor specifice elaborate de instituțiile de specialitate și a observațiilor din teren;

b) analiza hărților de risc natural;

c) armonizarea cu prevederile reglementărilor tehnice din Uniunea Europeană.

Etapa a II-a — Redactarea pieselor scrise și întocmirea pieselor desenate, care va avea următorul conținut:

a) piesele scrise — date și informații relevante cu privire la riscurile naturale, adaptate și inserate în conținutul-cadru al documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism;

b) piesele desenate — planuri întocmite la scara documentației de bază sau cartograme pentru probleme relevante privind riscurile naturale.

Art. 11. — Stabilirea exigențelor minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele cu riscuri naturale se face pe baza Studiului județean sau local al factorilor de risc natural, pe baza schemei prevăzute în anexa nr. 1, utilizând termenii din anexa nr. 2 și matricele-cadru prezentate în anexele nr. 3—5, în raport cu tipul factorilor de riscuri naturale.

Art. 12. — Pentru zonele de riscuri naturale, corelarea exigențelor minime de conținut ce se impun în cadrul documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism cu conținutul general al acestora se face în fiecare caz la nivelul fiecărui tip de documentație.

CAPITOLUL III

Exigențe minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism

DOCUMENTAȚII DE AMENAJARE A TERITORIULUI

Art. 13. — Planurile de amenajare a teritoriului județean și planurile de amenajare a teritoriului zonal, care au același grad de detaliere pentru zonele de riscuri naturale, vor cuprinde și următoarele exigențe minime de conținut:

A. **Diagnoza** — se analizează principalele probleme rezultate din analiza situației existente referitoare la riscurile naturale și se va structura astfel:

1. Cadrul natural/mediul:

— identificarea, definirea zonelor de riscuri naturale și a cauzelor producerii dezastrelor:

a) cutremure de pământ: fenomene de faliere a scoarței terestre;

b) inundații: ploi torențiale, topiri bruște de zăpadă; accidente produse la lucrările existente pe cursurile râurilor — rupturi de baraje, diguri, canale, deteriorarea regularizării cursurilor de apă — sau erori umane legate de exploatarea construcțiilor hidrotehnice și de obtinerea albiei râurilor prin depozitarea de diverse materiale, amplasări necorespunzătoare de construcții noi etc.;

c) alunecări de teren: precipitații atmosferice care pot provoca reactivarea unor alunecări vechi și apariția alunecărilor noi, eroziunea apelor curgătoare cu acțiune permanentă la baza versanților, acțiunea apei subterane, acțiunea înghețului și a dezghețului, acțiunea cutremurelor care reactivează alunecările vechi sau declanșează alunecări primare, săpături executate pe versanți sau la baza lor; defrișarea abuzivă a plantațiilor și a pădurilor, care produce declanșarea energiei versanților.

2. Tipologia fenomenelor de risc natural:

a) cutremure de pământ: superficiale, intermediare, de profunzime; magnitudinea pe scara Richter, intensitatea seismică pe scara MSK conform STAS 11.100/1993; parametri de zonare a seismicității teritoriului studiat conform normativului P 100/92; perioada medie de revenire a cutremurelor cu intensitatea mai mare de 6 grade;

b) inundații: revărsarea cursurilor de apă datorită capacității insuficiente de scurgere a albiilor minore; blocarea cu zăpoare sau plutitori a cursurilor de apă, a secțiunilor

subdimensionate a podurilor și podețelor; depășirea capacității de tranzitare a acviferelor în zone fără drenaj natural sau cu drenaj natural insuficient; distrugerea lucrărilor hidrotehnice (baraje, diguri) din cauza exploatării incorecte; vânturi puternice în zona litorală sau a malurilor unor lacuri;

c) alunecări de teren: active, care se desfășoară în urma declanșării unei alunecări primare; reactive, care sunt declanșate, dar au perioade de stabilitate și acalmie; inactive, care pot fi latente și se pot activa oricând; abandonate, la care cauzele producerii au fost înlăturate; stabilizate prin metode de remediere.

B. Rețeaua de localități, infrastructurile tehnice ale teritoriului și activitățile afectate de riscuri naturale — se analizează riscul producerii unor dezastre și/sau efectele lor, delimitarea și ierarhizarea arealelor și va conține:

1. **Delimitarea și ierarhizarea zonelor de risc natural** — se face pe baza hărților de risc natural:

a) cutremure de pământ: conform zonelor de intensitate seismică pe scara MSK și perioada medie de revenire;

b) inundații: zonă frecvent inundabilă, zonă potențial inundabilă;

c) alunecări de teren: conform potențialului de producere, respectiv zone cu potențial scăzut de alunecare, zone cu potențial mediu de alunecare, zone cu potențial ridicat de alunecare.

2. **Efectele riscurilor naturale:**

a) cutremure de pământ: avarii la structurile de rezistență ale clădirilor și/sau distrugeri parțiale sau totale ale unor clădiri, pierderi de vieți omenești;

b) inundații: obiective afectate — drumuri, poduri și podețe, rețele tehnico-edilitare, baraje, diguri, căi ferate, suprafețe agricole, pierderi de vieți omenești etc;

c) alunecări de teren: obiective afectate — rețele tehnico-edilitare, poduri, podețe, drumuri, căi ferate, suprafețe agricole etc.

C. Strategia de dezvoltare — se formulează propuneri cu caracter director care vizează prevenirea, atenuarea/eliminarea și/sau acceptarea riscurilor naturale, în concordanță cu obiectivele de dezvoltare din documentațiile de amenajare a teritoriului, și se va structura astfel:

1. **Cutremure de pământ:**

— informare cu privire la perioada medie de revenire a cutremurelor de o intensitate mai mare de VI grade și inițierea unor măsuri în caz de urgență.

2. **Inundații:**

a) acțiuni privind amenajarea bazinelor hidrografice prin lucrări structurale din albia râului și de pe versanți în scopul reducerii elementelor caracteristice ale viiturilor;

b) acțiuni privind combaterea inundațiilor prin lucrări de îndiguire a scurgerii pe versanți, împăduriri, reducerea suprafețelor impermeabile;

c) definirea zonelor care trebuie scoase de sub inundații și a zonelor a căror inundare are un rol util;

d) renunțarea la unele zone inundabile și reactivarea unora dintre acestea;

e) necesitatea încheierii unor convenții de asigurare;

f) schimbarea modului de folosință a terenului și lăsarea terenului în regim liber de inundare.

3. **Alunecări de teren:**

a) acțiuni privind amenajarea teritoriului cu risc de alunecare prin împăduriri, schimbarea culturilor, modificări în utilizarea terenurilor etc.;

b) acțiuni privind combaterea alunecărilor de teren prin lucrări specifice;

c) necesitatea încheierii unor convenții de asigurare;

d) schimbarea modului de folosință a terenului.

DOCUMENTAȚII DE URBANISM

Art. 14. — Pentru zonele de riscuri naturale, categoriile de planuri urbanistice vor cuprinde și următoarele exigențe minime de conținut:

I. Planul urbanistic general

A. Stadiul actual și de dezvoltare urbanistică — se analizează principalele probleme rezultate din analiza situației existente referitoare la riscurile naturale și se va structura astfel:

1. **Cadrul natural:** zonele expuse la riscuri naturale — se identifică și se definesc riscurile naturale existente și cauzele producerii dezastrelor:

a) cutremure de pământ: fenomene de faliere a scoarței terestre;

b) inundații: ploi torențiale, topiri bruște de zăpadă, accidente produse la lucrările existente pe cursurile râurilor — rupturi de baraje, diguri, canale, deteriorarea regularizării cursurilor de apă și/sau erori umane legate de exploatarea construcțiilor hidrotehnice și de obturarea albiei râurilor prin depozitarea de diverse materiale etc.;

c) alunecări de teren: precipitații atmosferice care pot provoca reactivarea unor alunecări vechi și apariția alunecărilor noi; eroziunea apelor curgătoare cu acțiune permanentă la baza versanților; acțiunea apelor subterane; acțiunea înghețului și a dezghețului; acțiunea cutremurelor care reactivează alunecările vechi și declanșează alunecări primare; săpături executate pe versanți sau la baza lor; defrișarea abuzivă a plantațiilor și a pădurilor, care produce declanșarea energiei versanților.

2. **Tipologia fenomenelor:**

a) cutremure de pământ: superficiale, intermediare, de profunzime, magnitudinea pe scara Richter, intensitatea seismică pe scara MSK conform STAS 11.100/1993, parametrii de zonare a seismicității teritoriului studiat conform normativului P 100/92, perioada medie de revenire a cutremurelor cu intensitatea mai mare de 6 grade;

b) inundații: revărsarea cursurilor de apă datorită capacității insuficiente de scurgere a albiilor minore; blocarea cu zăpoare sau plutitori a cursurilor de apă, a secțiunilor subdimensionate a podurilor și podețelor; depășirea capacității de tranzitare a acviferelor în zone fără drenaj natural sau cu drenaj natural insuficient; distrugerea lucrărilor hidrotehnice (baraje, diguri) din cauza exploatării incorecte; vânturi puternice în zona litorală sau a malurilor unor lacuri;

c) alunecări de teren: active, care se desfășoară în urma declanșării unei alunecări primare; reactive, care sunt declanșate, dar au perioade de stabilitate și acalmie; inactive, care pot fi latente și se pot activa oricând, abandonate, la care cauzele producerii au fost înlăturate, stabilizate prin metode de remediere.

B. Intravilanul, activitățile și echiparea edilitară: riscul producerii unor dezastre și/sau efectele lor, delimitarea și ierarhizarea arealelor

1. **Efecte:**

a) cutremure de pământ: avarii la structurile de rezistență ale clădirilor și/sau distrugeri parțiale sau totale ale unor clădiri, pierderi de vieți omenești;

b) inundații: obiective afectate — clădiri, drumuri, poduri, podețe, căi ferate, rețele tehnico-edilitare, baraje, diguri, suprafețe din intravilan și extravilan, pierderi de vieți omenești;

c) alunecări de teren: obiective afectate — rețele tehnico-edilitare, poduri, podețe, drumuri, căi ferate, suprafețe din intravilan și extravilan.

2. Delimitarea și ierarhizarea arealelor conform hărților de risc natural:

- a) cutremure de pământ: conform zonelor de intensitate seismică pe scara MSK și perioada medie de revenire;
- b) inundații: calea viiturii, zonă frecvent inundabilă, zonă potențial inundabilă;
- c) alunecări de teren: conform potențialului de producere, respectiv zone cu potențial scăzut de alunecare, zone cu potențial mediu de alunecare, zone cu potențial ridicat de alunecare.

C. Reglementările specifice zonelor de riscuri naturale:

1. Zone afectate de cutremure de pământ:

- a) stabilirea limitei intravilanului în funcție de condițiile geotehnice ale terenului;
- b) stabilirea modului de utilizare a terenurilor din intravilan (construcții, spații plantate amenajate), suprafețe destinate amenajărilor spațiilor verzi, locuri de joacă pentru copii, parcaje necesare locuirii, dacă pot servi ca loc de refugiu în caz de seism;
- c) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de seismicitate (POT), distanțe între clădiri, regim de înălțime, sistem tehnic constructiv privind structura de rezistență a clădirii, sisteme de fundare;
- d) precizări cu privire la proiectarea și construirea anti-seismică se regăsesc în cadrul prevederilor actelor normative în vigoare P 100/92 și Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic al construcțiilor existente, republicată;

e) identificarea zonelor ce necesită măsuri de reducere a riscului la seisme, în cadrul fondului construit existent (consolidări, subzidirii);

f) îmbunătățirea și/sau înlocuirea infrastructurii tehnico-edilitare depreciate din punct de vedere fizic și moral, corelate cu sisteme de avertizare specifice.

2. Zone afectate de inundații:

a) stabilirea limitei intravilanului și a modului de utilizare a terenurilor, în funcție de condițiile hidrologice și hidrogeologice locale;

b) stabilirea zonelor inundabile cu interdicție temporară de construire până la elaborarea documentațiilor de specialitate;

c) stabilirea zonelor frecvent inundabile cu interdicție definitivă de construire care pot fi amenajate cu vegetație hidrofilă, suprafețe lacustre;

d) promovarea unor programe, studii și proiecte privind măsurile de eliminare a cauzelor (îndiguiri, regularizări);

e) informarea populației din zonele inundabile asupra riscului potențial la care este expusă și obligativitatea autorităților publice locale de a aplica măsuri operative în caz de inundații;

f) precizarea condițiilor elementare de realizare și de conformare a construcțiilor în raport cu gradul de inundabilitate (sisteme constructive și fundații specifice);

g) îmbunătățirea/înlocuirea infrastructurii tehnico-edilitare depreciate și situate în zonele inundabile;

h) dezafectarea unităților poluante și a oricăror surse de poluare (depozite, reziduuri) din zonele inundabile;

i) evitarea amplasării unităților poluante și a oricăror surse de poluare (depozite, reziduuri) în zonele inundabile;

j) demolarea fondului construit din zonele frecvent inundabile și reamplasarea lui pe zone neinundabile din intravilan.

3. Zone afectate de alunecări de teren:

a) stabilirea limitei intravilanului și a modului de utilizare a terenurilor în funcție de condițiile geotehnice și hidrogeologice stabilite prin studii de fundamentare de specialitate;

b) instituirea interdicției temporare de construire în zone în care s-au produs alunecări de teren, până la elaborarea documentațiilor de specialitate;

c) instituirea interdicției definitive de construire, după caz;

d) promovarea unor programe, studii și proiecte privind măsuri concrete de stopare a fenomenului de alunecare de teren (împăduriri, consolidări versanți);

e) precizarea condițiilor elementare de amplasare și conformare a construcțiilor și amenajărilor în funcție de potențialul de producere a alunecărilor de teren;

f) îmbunătățirea/înlocuirea și chiar devierea rețelelor tehnico-edilitare amplasate în zone cu potențial mare de producere a alunecărilor de teren;

g) informarea populației asupra riscului producerii alunecărilor de teren, după caz, pe grade de potențial al producerii alunecărilor de teren;

h) dezafectarea unităților productive cu grad ridicat de poluare și pericolozitate, amplasate în zone expuse alunecărilor de teren;

i) demolarea fondului construit din zonele cu potențial ridicat de alunecare și reamplasarea lui pe rezerva funciară de utilitate publică.

II. Planul urbanistic zonal

A. **Stadiul actual și de dezvoltare urbanistică** — se analizează principalele probleme rezultate din analiza situației existente referitoare la riscurile naturale și se va structura astfel:

1. **Cadrul natural** — identificarea zonelor expuse la riscuri naturale, definirea riscurilor naturale existente și cauzele producerii dezastrelor:

a) cutremure de pământ: fenomene de falie a scoarței terestre;

b) inundații: ploi torențiale, topiri bruște de zăpadă, accidente produse la lucrările existente pe cursurile râurilor — rupturi de baraje, diguri, canale, deteriorarea regularizării cursurilor de apă și/sau erori umane legate de exploatarea construcțiilor hidrotehnice și de obturarea albiei râurilor prin depozitarea de diverse materiale;

c) alunecări de teren: precipitații atmosferice care pot provoca reactivarea unor alunecări vechi și apariția alunecărilor noi, eroziunea apelor curgătoare cu acțiune permanentă la baza versanților, acțiunea apelor subterane, acțiunea înghețului și a dezghețului, acțiunea cutremurelor care reactivează alunecările vechi sau declanșează alunecări primare, săpături executate pe versanți sau la baza lor, defrișarea abuzivă a plantațiilor și a pădurilor, care produce declanșarea energiei versanților.

2. Tipologia fenomenelor de risc natural:

a) cutremure de pământ: superficiale, intermediare, de profunzime; magnitudinea pe scara Richter; intensitatea seismică pe scara MSK conform STAS 11.100/1993; parametrii de zonare a seismicității teritoriului studiat conform normativului P 100/92; perioada medie de revenire a cutremurelor cu intensitatea de 6 grade;

b) inundații: revărsarea cursurilor de apă datorită capacității insuficiente de scurgere a albiilor minore; blocarea cu zăpoare sau plutitori a cursurilor de apă, a secțiunilor subdimensionate a podurilor și podețelor; depășirea capacității de tranzitare a acviferelor în zone fără drenaj natural sau cu drenaj natural insuficient; distrugerea lucrărilor hidrotehnice (baraje, diguri) din cauza exploatării incorecte; vânturi puternice în zona litorală sau a malurilor unor lacuri;

c) alunecări de teren: active, care se desfășoară în urma declanșării unei alunecări primare; reactive, care sunt declanșate, dar au perioade de stabilitate și acalmie; inactive, care pot fi latente și se pot activa oricând, abandonate, la

care cauzele producerii au fost înlăturate, stabilizate prin metode de remediere.

3. Efectele fenomenelor de risc natural asupra construcțiilor și echipărilor edilitare:

a) cutremure de pământ: avarii la structurile de rezistență ale clădirilor și/sau distrugerii parțiale sau totale ale unor clădiri, pierderi de vieți omenești;

b) inundații: obiective afectate — clădiri, drumuri, poduri, podețe, căi ferate, rețele tehnico-edilitare, baraje, diguri, suprafețe din intravilan și extravilan, pierderi de vieți omenești;

c) alunecări de teren: obiective afectate — clădiri, rețele tehnico-edilitare, poduri, podețe, drumuri, căi ferate, suprafețe din intravilan și extravilan.

4. Delimitarea și ierarhizarea zonelor de riscuri naturale — conform hărților de risc natural:

a) cutremure de pământ: conform zonelor de intensitate seismică pe scara MSK și perioada medie de revenire;

b) inundații: calea viiturii, zonă frecvent inundabilă, zonă potențial inundabilă;

c) alunecări de teren: conform potențialului de producere, respectiv zone cu potențial scăzut de alunecare, zone cu potențial mediu de alunecare, zone cu potențial ridicat de alunecare.

B. Reglementări urbanistice specifice zonelor de riscuri naturale:

1. Cutremure de pământ:

a) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de seismicitate (POT — procent de ocupare a terenurilor), distanțe între clădiri, regim de înălțime, sistem tehnic constructiv privind structura de rezistență a clădirii, sisteme de fundare, precizându-se retragerea, alinierea, distanțele minime obligatorii dintre construcții, terenurile non aedificandi;

b) precizări cu privire la proiectarea și construirea anti-seismică se regăsesc în cadrul prevederilor actelor normative în vigoare P 100/92 și Ordonanța Guvernului nr. 20/1994, republicată.

2. Inundații:

a) delimitarea zonelor inundabile cu interdicție totală sau temporară de construire până la elaborarea unor documentații, studii de specialitate;

b) definirea mijloacelor de protecție și a lucrărilor hidroedilitare necesare pentru completarea, întreținerea și redimensionarea rețelelor existente;

c) măsuri specifice de protecție necesare pentru asigurarea condițiilor de construire;

d) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de inundabilitate (sistem constructiv, regim maxim de înălțime, POT);

e) alte reglementări privind redimensionarea rețelelor hidroedilitare, îndiguiri, taluzări, regularizarea cursurilor de apă;

f) precizarea funcțiunilor interzise în zonele de risc la inundații.

3. Alunecări de teren:

a) delimitarea zonelor expuse la alunecări de teren, cu interdicție totală sau temporară de construire până la elaborarea unor documentații, studii de specialitate;

b) delimitarea zonelor expuse riscului la alunecări de teren, cu diferențierea, după caz, pe grade cu potențial diferit de alunecare;

c) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor sistem constructiv, regim maxim de înălțime admisă, poziționarea constructivă în raport cu curbele de nivel, POT;

d) definirea mijloacelor de stabilizare a terenurilor (plantări, ranforsări);

e) microzonarea de criterii de securitate pe baza studiilor geotehnice și hidrogeologice.

III. Planul urbanistic de detaliu

A. Situația existentă — se analizează principalele probleme rezultate din analiza situației existente referitoare la riscurile naturale și se va structura astfel:

1. Evaluarea riscurilor naturale:

— identificarea, definirea riscurilor naturale și a cauzelor producerii dezastrelor:

a) cutremure de pământ: fenomene de faliere a scoarței terestre;

b) inundații: ploi torențiale, topiri bruște de zăpadă, accidente produse la lucrările existente pe cursurile râurilor — rupturi de baraje, diguri, canale, deteriorarea regularizării cursurilor de apă și/sau erori umane legate de exploatarea construcțiilor hidrotehnice și de obturarea albiei râurilor prin depozitarea de diverse materiale;

c) alunecări de teren: precipitații atmosferice care pot provoca reactivarea unor alunecări vechi și apariția alunecărilor noi, eroziunea apelor curgătoare cu acțiune permanentă la baza versanților, acțiunea apelor subterane, acțiunea înghețului și a dezghețului, acțiunea cutremurelor care reactivează alunecările vechi sau declanșează alunecări primare, săpături executate pe versanți sau la baza lor, defrișarea abuzivă a plantațiilor și a pădurilor, care produce declanșarea energiei versanților.

2. Tipologia fenomenelor:

a) cutremure de pământ: superficiale, intermediare, de profunzime; magnitudinea pe scara Richter; intensitatea seismică pe scara MSK conform STAS 11.100/1993; parametrii de zonare a seismicității teritoriului studiat conform normativului P 100/92; perioada medie de revenire a cutremurelor cu intensitatea de 6 grade;

b) inundații: revărsarea cursurilor de apă datorită capacității insuficiente de scurgere a albiilor minore; blocarea cu zăpoare sau plutitori a cursurilor de apă, a secțiunilor subdimensionate a pădurilor și podețelor; depășirea capacității de tranzitare a acviferelor în zone fără drenaj natural sau cu drenaj natural insuficient; distrugerea lucrărilor hidrotehnice (baraje, diguri) din cauza exploatării incorecte; vânturi puternice în zona litorală sau a malurilor unor lacuri;

c) alunecări de teren: active, care se desfășoară în urma declanșării unei alunecări primare; reactive, care sunt declanșate, dar au perioade de stabilitate și acalmie; inactive, care pot fi latente și se pot activa oricând, abandonate, la care cauzele producerii au fost înlăturate, stabilizate prin metode de remediere.

3. Efecte asupra fondului construit:

a) cutremure de pământ: avarii la structurile de rezistență ale clădirilor și/sau distrugerii parțiale sau totale ale unor clădiri, pierderi de vieți omenești;

b) inundații: obiective afectate — clădiri, drumuri, poduri, podețe, rețele tehnico-edilitare, pierderi de vieți omenești;

c) alunecări de teren: obiective afectate — clădiri, drumuri, poduri, podețe, rețele tehnico-edilitare, pierderi de vieți omenești.

B. Reglementările specifice vizează relația dintre riscurile naturale și nivelul de permisivități și constrângeri urbanistice privind volumele construite și amenajările.

1. Cutremure de pământ:

a) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de seismicitate (POT — procent de ocupare a terenurilor), distanțe între clădiri, regim de înălțime, sistem tehnic constructiv privind structura de rezistență a clădirii, sisteme de fundare,

precizându-se retragerea, alinierea, distanțele minime obligatorii dintre construcții, terenurile non aedificandi;

b) recomandări cu privire la proiectarea și construirea antisismică conform prevederilor actelor normative în vigoare P 100/92 (revizuită în 1996) și Ordonanța Guvernului nr. 20/1994, republicată.

2. Inundații:

a) delimitarea zonelor inundabile cu interdicție totală sau temporară de construire până la elaborarea unor documentații, studii de specialitate;

b) delimitarea zonelor expuse riscului la inundații, cu diferențierea, după caz, pe grade de inundabilitate;

c) definirea mijloacelor de protecție și a lucrărilor hidroedilitare necesare pentru completarea, întreținerea și redimensionarea rețelelor existente;

d) măsuri specifice de protecție necesare pentru asigurarea condițiilor de construire;

e) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor în raport cu gradul de inundabilitate (sistem constructiv, regim maxim de înălțime, POT, CUT);

f) alte reglementări privind redimensionarea rețelelor hidroedilitare, îndiguiți, taluzări, regularizarea cursurilor de apă;

g) precizarea funcțiunilor interzise în zonele de risc la inundații.

3. Alunecări de teren:

a) delimitarea zonelor expuse la alunecări de teren, cu interdicție totală sau temporară de construire până la elaborarea unor documentații, studii de specialitate;

b) delimitarea zonelor expuse riscului la alunecări de teren, cu diferențierea, după caz, pe grade cu potențial diferit de alunecare;

c) precizarea condițiilor de amplasare și conformare a construcțiilor, sistem constructiv, regim maxim de înălțime admisă, poziționarea constructivă în raport cu curbele de nivel, POT;

d) definirea mijloacelor de stabilizare a terenurilor (plantări, ranforsări);

e) microzonarea pe criterii de securitate pe baza studiilor geotehnice și hidrogeologice.

Art. 15. — Zonele expuse riscurilor naturale cu intensitate și frecvență ridicate pot fi asimilate în cadrul documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism zonelor fragile ecologic determinate de factori naturali și se supun în cadrul acestor documentații modului de gestiune a zonelor fragile ecologic, conform Ghidului privind protecția și revitalizarea zonelor fragile ecologic, care se aprobă prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 16. — Anexele nr. 1—5 fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

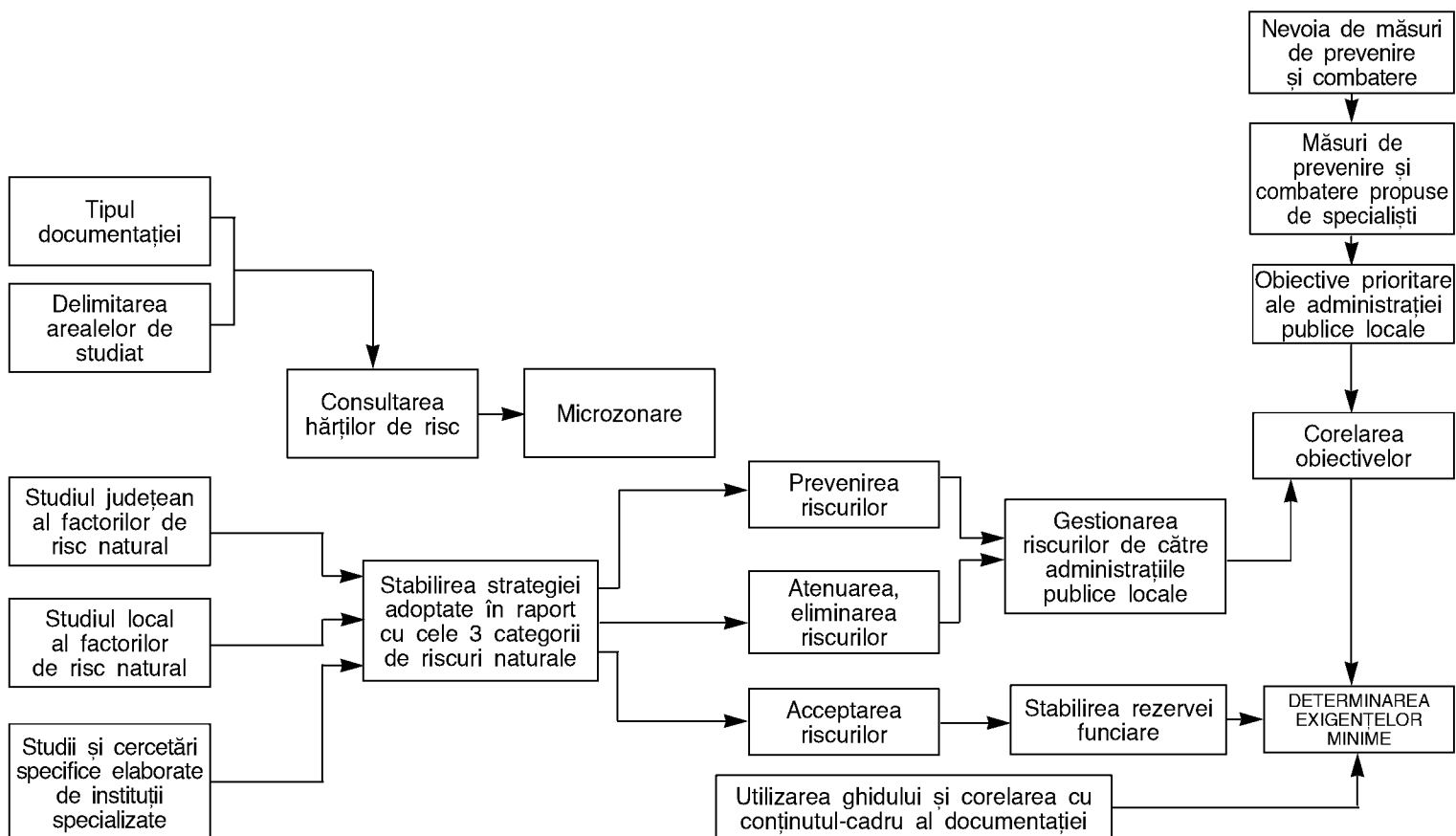
Art. 17. — Semnele convenționale de reprezentare și elementele grafice ce vor fi utilizate în cadrul pieselor desenate ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale se vor aproba prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței.

ANEXA Nr. 1

la normele metodologice

SCHEMĂ

privind determinarea exigențelor minime de conținut ale documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism pentru zonele de riscuri naturale

ANEXA Nr. 2
la normele metodologice

GLOSAR DE TERMENI

Documentații de amenajare a teritoriului — ansamblul de piese scrise și desenate referitoare la un teritoriu determinat, cuprinzând analiza situației existente și propuneri de dezvoltare, cu caracter director (Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul).

Documentații de urbanism — ansamblul de piese scrise și desenate referitoare la o unitate administrativ-teritorială de bază sau la o zonă a ei, cuprinzând analiza situației existente și propuneri de dezvoltare. Toate au caracter de reglementare, cu excepția PUG, care are în plus și caracter director (Legea nr. 350/2001).

Caracter director — însușire a unei documentații aprobate de a stabili cadrul general de amenajare a teritoriului și de dezvoltare urbanistică a localităților prin coordonarea acțiunilor specifice. Caracterul director este specific documentațiilor de amenajare a teritoriului (Legea nr. 350/2001).

Caracter de reglementare — însușire a unei documentații aprobate de a impune anumiți parametri soluțiilor promovate. Este specific documentațiilor de urbanism (Legea nr. 350/2001).

Calea viiturii — corespunde unei viituri a cărei probabilitate de depășire a debitului maxim anual este mai mare de 50%.

CUT — coeficientul de utilizare a terenului, care exprimă raportul dintre suma suprafețelor desfășurate ale tuturor clădirilor și suprafața terenului considerat.

POT — procentul de ocupare a terenului, care exprimă raportul dintre suprafața ocupată la sol de clădiri și suprafața terenului considerat.

Zonă frecvent inundabilă — corespunde unei viituri a cărei probabilitate de depășire a debitului maxim anual este între 10–50%.

Zonă potențial inundabilă — corespunde unei viituri a cărei probabilitate de depășire a debitului maxim anual este până la 10%.

ANEXA Nr. 3
la normele metodologice

MATRICE - CADRU pentru factorul de risc cutremure de pământ

Diagnoza Stadiul actual al dezvoltării	Analiza factorului de risc	Identificarea riscului: definire, tipul, magnitudinea (scara Richter), intensitatea seismică pe scara MSK, conform STAS 10.000/93 și perioada medie de revenire Delimitarea și ierarhizarea arealelor pe baza hărților de risc	
Propuneri Reglementări	Acceptare	Planuri de amenajare a teritoriului	Planuri de urbanism
		Informare cu privire la perioada medie de revenire pentru cutremure de o anumită intensitate și inițierea unor măsuri în caz de urgență	<ul style="list-style-type: none"> — Informare cu privire la perioada medie de revenire și inițierea unor măsuri în caz de urgență — Recomandări cu privire la proiectarea și construirea antiseismică, conform normativelor în vigoare (P 100/92, Ordonanța Guvernului nr. 20/1994 privind măsuri pentru reducerea riscului seismic la construcțiile existente, republicată) — Amplasarea și conformarea clădirilor în raport cu gradul de seismicitate (distanțe între clădiri, regim de înălțime) — Sisteme de avertizare cu privire la producerea seismelor

MATRICE - C A D R U
pentru factorul de risc inundații

Diagnoza Stadiul actual al dezvoltării	Analiza factorului de risc	Identificarea riscului: definire, tipul; suprafața afectată; cauze (naturale, antropice); efecte (pagube materiale, pierderi umane) Delimitarea și ierarhizarea arealelor pe baza hărților de risc			
Propuneri Reglementări	Prevenire	Planuri AT – (PATJ, PATZ)	PUG	PUZ	PUD
		Acțiuni (plan de măsuri) privind amenajarea bazelor hidrografice	Interdicție temporară de construire până la elaborarea studiilor de specialitate (topografice, geotehnice, hidrogeologice) pentru fundamentarea lucrărilor de eliminare a riscului	– Completarea, întreținerea și redimensionarea rețelei hidroedilitare existente – Definirea mijloacelor de protecție și a lucrărilor edilitare necesare	– Redimensionarea rețelei hidroedilitare existente
	Atenuare/ eliminare	Acțiuni (plan de măsuri) privind combaterea inundațiilor, precum și recuperarea și reabilitarea terenurilor	Promovarea unor programe, studii și proiecte pentru eliminarea cauzelor (diguri, regularizări)	Măsuri specifice de protecție (extinderea/ redimensionarea rețelei hidroedilitare, îndiguiri, regularizarea cursurilor de apă)	– Redimensionarea rețelei hidroedilitare existente – Executarea de lucrări specifice (șanțuri de protecție, canale de dren, diguri, terasamente)
Acceptare	– Necesitatea încheierii unor convenții de asigurare – Schimbarea modului de folosință a terenului (strămutarea unei părți de intravilan și lăsarea terenului în regim liber de inundare	– Interdicție definitivă de construire – Crearea unei rezerve funciare de utilitate publică – Demolarea fondului construit și reamplasarea lui pe rezerva funciară de utilitate publică	Adaptarea condițiilor de construire în funcție de microzonare până la demolarea și reamplasarea fondului construit pe rezerva funciară de utilitate publică	Amplasarea și conformarea clădirilor în raport cu gradul de risc acceptat și caracteristicile terenului	

ANEXA Nr. 5
la normele metodologice

M A T R I C E - C A D R U
pentru factorul de risc alunecări de teren

Diagnoza Stadiul actual al dezvoltării	Analiza factorului de risc	Identificarea riscului: definire, tipul; cauze (naturale, antropice); efecte (pagube materiale) Delimitarea și ierarhizarea arealelor pe baza hărților de risc natural			
Propuneri Reglementări	Prevenire	Planuri AT – (PATJ, PATZ)	PUG	PUZ	PUD
		Acțiuni (plan de măsuri) privind amenajarea terenurilor cu risc de alunecare	Interdicție temporară de construire până la elaborarea studiilor de specialitate (topografice, geotehnice, hidrogeologice) pentru funda- mentarea lucrărilor de eliminare a riscului	– Microzonarea pe criterii de securitate pe baza studiilor geotehnice, hidrogeologice – Stabilirea condițiilor specifice de construire (distanțe minime între clădiri, indici POT și CUT) – Definirea mijloacelor de stabilizare (plantări, ranforsări)	– Măsuri particulare de stabilizare a terenurilor (plantări, drenare, fundare de piloți) – Stabilirea zonelor de construcții
	Atenuare/ eliminare	Acțiuni (plan de măsuri) privind combaterea alunecărilor, precum și recuperarea și reabilitarea terenurilor	Promovarea unor programe, studii și proiecte pentru eliminarea cauzelor (consolidări versanți, plantări)	Măsuri specifice pentru stabilizarea terenurilor (plantări, ranforsări, condiții specifice de fundare)	– Măsuri particulare de stabilizare a terenurilor (plantări, drenare, fundare pe piloți) – Stabilirea condițiilor specifice de fundare și construire
Acceptare	– Necesitatea încheierii unor convenții de asigurare – Schimbarea modului de folosință a terenului (strămutarea unei părți de intravilan)	– Interdicție definitivă de construire – Crearea unei rezerve funciare de utilitate publică – Demolarea fondului construit și reamplasarea lui pe rezerva funciară de utilitate publică	Adaptarea condițiilor de construire în funcție de microzonare până la demolarea și reamplasarea fondului construit pe rezerva funciară de utilitate publică	Amplasarea și conformarea clădirilor în raport cu gradul de risc acceptat și caracteristicile terenului	

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

pentru aprobarea Prescripției tehnice PT R 13—2003, ediția 1, „Cerințe tehnice privind proiectarea, construirea, montarea, exploatarea și verificarea tehnică a ascensoarelor cu schip“

În aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 1.340/2001 privind organizarea și funcționarea Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 21 ianuarie 2002,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul industriei și resurselor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Prescripția tehnică PT R 13—2003, cu schip“, cuprinsă în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

ediția 1, „Cerințe tehnice privind proiectarea, construirea,
montarea, exploatarea și verificarea tehnică a ascensoarelor

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 20 februarie 2003.
Nr. 106.

*) Anexa se publică ulterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro